

سبزه آذر روز مبارزه با سانسور، روز فریاد زدن آزادی بیان

✘ کانون نویسندگان ایران

نتیجه‌ی چند دهه سانسور و سیاست‌های استوار بر قلع و قمع فرهنگی را دیگر آسان می‌توان در جای جای جامعه و حتی در این گفته‌ی رییس کتابخانه‌ی ملی مشاهده کرد:

“۷۰ درصد کتاب‌هایی که در کتابخانه‌های عمومی سراسر کشور وجود دارد، حتی یک بار نیز توسط مردم برداشته نشده است. چرا کتابخانه‌ها باید با کتاب‌های بی‌ارزش پر شوند؟” به این گفته، سیر نزولی تیراژ کتاب به ۳۵۰ نسخه برای جمعیت هشتاد میلیونی را اضافه کنیم تا میزان خفت کتاب و کتابخوانی را بهتر دریابیم. اما گویا در نظر متولیان فرهنگی همین اندازه سانسور کافی نیست که در تریبون‌های رسمی از سوزاندن کتاب سخن می‌گویند.

باید گفت آنچه تا کنون بر سر کتاب آمده است از حیث نتیجه بسیار هولناک‌تر از کتاب‌سوزان است سال‌هاست که حاکمیت آتش‌تغ سانسور را به جان کتاب انداخته است و اگر چه شعله‌ی آن ناپیدا است اما خاکستر عواقب آن را به روشنی می‌توان دید. سینما، تئاتر و موسیقی غیر دولتی و مستقل نیز در تنگناهایی دشوار افتاده‌اند و وضعیتی بهتر از کتاب ندارند.

اما این فقط گوشه‌ای و مثنی از خوارواقعی‌تاست زیرا سانسور از نویسندگان و هنرمندان آغاز، و به آنها ختم نمی‌شود بلکه همه‌ی اقشار مردم را در بر می‌گیرد. نیمی از مردم حق استفاده‌ی موسیقایی از صدای خود را ندارند. همین چند روز پیش بود که علی جنتی وزیر ارشاد بار دیگر تکرار و تاکید کرد که وزارتخانه‌ی متبوعه‌اش به زنان اجازه‌ی تکخوانی نخواهد داد. دسترسی آزاد و آسان به اطلاعات که از حقوق اولیه‌ی انسان‌هاست و قاعدتاً باید فعالیت‌ی لازم، رایگان و مفرح باشد، در ایران با سانسور دولتی روزنامه‌ها و حذف ژورنالیسم مستقل و سانسور اینترنت و فیلترینگ سایت‌ها و شبکه‌های اجتماعی و شلیک پارازیت به ماهواره‌ها، برای مردم به فعالیت‌ی عذاب‌آور و

پرهزینه بدل شده است.

آنها که در همین شرایط و با وجود سانسور شدید از ابراز نظر و اعتراض خود باز نمی‌مانند با تهدید، بازداشت و زندان، این وجه مکمل سانسور، مواجه می‌شوند. چند تن از نویسندگان، روزنامه‌نگاران، فعالان کارگری و مدنی در ماه‌های اخیر به زندان افتاده و برخی دیگر احکام سنگین گرفته‌اند. صدور حکم اعدام عقیدتی که در یک سال گذشته شاهد اوج تازگی آن بودیم و در یک مورد نیز اجرا شد، در حقیقت ادامه‌ی سانسور است؛ سانسور با طناب دار.

اگر مقاومت و مبارزه‌ی بحق و شجاعانه‌ی مردم و نویسندگان و هنرمندان سانسورستیز در این سال‌ها نبود معلوم نیست اکنون به قعر کدام قرن واپس رانده شده بودیم. این، اصلی‌ترین راه مواجهه با سانسوری است که حق آزادی بیان را به تمامی نشانه رفته است. جامعه و ادبیات و هنر ما بیش از هر زمان دیگر بهمقابله با هر گونه سانسور، و طلب آزادی بیان بی هیچ حصر و استثنا نیاز دارد. سیزده آذر نماد چنین مقابله و مقاومتی است. سیزده آذر روز مبارزه با سانسور، روز فریاد زدن آزادی بیان است.

کانون نویسندگان ایران این روز را گرامی می‌دارد و بر لغو و محو هر گونه سانسور پای می‌فشارد و از همگان به ویژه نویسندگان، هنرمندان و روشنفکران می‌خواهد که با هر روش ممکن در بزرگداشت سیزده آذر بکوشند.

کانون نویسندگان ایران - ۱۳ آذر ۱۳۹۴